

16.7.78

Ἀθηναϊκή ἐπιθεώρησι

θέατρο κριτική

Γράφει
ὁ Φ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἡ ἐπιθεώρησι ἦταν ἄλλοτε ἡ βασίλισσα τοῦ ἀθηναϊκοῦ θεατρικοῦ καλοκαιριοῦ. Σπιθίζουσα ἀπὸ χιούμορ καὶ σάτυρα, γνήσιο τέκνο τῆς ἀριστοφανικῆς κωμωδίας, ἔδινε τὴν δροσιά τῆς στοῦς στεγνοῦς θερινοῦς μῆνες. Μὰ ἐσθὶν ἡ ἐποχὴ εἶναι ἤδη πολὺ μακρινὴ. Σήμερον γενικὴ εἶναι ἡ διαπίστωσι πὺς «ἡ ἐπιθεώρησι πέθανε». Κι οἱ «ἐπιθιθεῖσι» τῆς γεμίζοιμ κάθε τόσο τῆς στήλης τοῦ Τύπου. Ἀφορμὴ τοῦ θανάτου εἶναι νομίζω μιὰ — καὶ μεγάλῃ: ἡ σχεδὸν παντελής ἄλλειψι τῶν προικισμένων ἐπιθεωρητικῶν συγγραφέων. Θὰ εἶγε κανεὶς πὺς ἑσθινὰ μιὰ φλέβα στέρπει καὶ καμμιὰ ἐλπίδα δὲν φαίνεται στὸν ὁρίζοντα.

Ἐπὶ τὸ πέρασμά μας ἀπὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτοῦ τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ εἶναι ἀναγκαστικά, σύντομο.

«Στὴ Χονολουλού... στὴ Χονολουλού»

Τῶν Γ. Δαλιανίδη, Φ. Κομπότη, Β. Μακρίτη, Θίσας Μουστακά — Καραγιάννη — Βρανά — Στυλιανόπουλου, μετὰ τὸν Γ. Κωνσταντίνου. (Θέατρο «Πάρκο»).

Τὸ κείμενο τῆς συγγραφικῆς τριάδος δίνει μερικὲς φορὲς τὴν εὐκαιρία στοὺς δημοφιλεῖς πρωταγωνιστάς, νὰ δημιουργήσουν ἀφορμὲς γέλιου καὶ εὐρύτερης εὐφορίας. Ἡ συμβολὴ τοῦς ὁμως, στὴν ἐπιτυχία αὐτὴ εἶναι μεγάλῃ — γιατί ἡθοποιοὶ σὰν τὸν Σωτῆρη Μουστακά, ἀνεξάντλητο σὲ προσωπικὰ εἰρηήματα, τὸν Γιώργο Κωνσταντίνου πὺς ξεπερνᾷ πάντα τὸ κείμενο, τὴν ἐκρηκτικὴ Μάρθα Καραγιάννη, τὴν Σπεράντζα Βρανά, ἐμπειροὶ στὴν προβολὴ καὶ τῆς ἐλαχίστης σατυρικῆς αἰχμῆς, τὴν ὁμορφὴ Γιούλη Στυλιανόπουλου καὶ τὸν προικισμένο ἀλλὰ χωρὶς αὐτοέλεγχον ἀκόμα Στ. Ψάλη, ἀποτελοῦν πολὺτιμα κεφάλαια τῆς μουσικῆς σκηπῆς. Εὐρηματικά καὶ θεσμητικά τὰ χορευτικά τῆς Τατιάνας Θεοχάρη καὶ σημαντικὴ ἡ συμβολὴ τῆς Ρούλας Θεοχάρη στὸν τομέα αὐτόν.

«Κάθε μεσημέρι ἡ Τί—Βί μᾶς θάζει χερὶ»

Τῶν Κ. Καραγιάννη, Σ. Σακελλάριου, Δ. Τζεφράνη, Θίσας Στυλιανόπουλου — Σίσκου — Ἀντζολετάκη — Καραγιώργη. (Θέατρο «Φλορίντα»).

Κι ἐδῶ ἓνας θίσας μετὰ ἀξιόλογα σπελέχη μένει ἀναξιοποίητος ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς πὺς θὰ μπορούσαν νὰ προσφέρουν ὄχι μόνον καλύτερα νοήματα ἀλλὰ καὶ ἐρεθίσματα πὺς δημιουργικά, ἂν γι' αὐτό, καταφεύγουν σὲ μιὰ ἀκατάσχετη, χωρὶς φραγμό, χυδαιολογία, πὺς δὲν νομίζομε πὺς ταιριάζει στὸ συγγραφικὸ τους ταλέντο — κι οὔτε ἦταν ἀπαραίτητη. Ἄλλο σοδορὸ μειοვნέκτημα τῆς ἐπιθεωρήσεως ἡ παντελής ἄλλειψι ὀρχήστρας κι ἡ ἐξυπνότητι τῆς ἀπὸ τὸ περιδῶντο, πιά, ἐπλοῦ μπᾶς τὴν μαγνητοφωνημένη μουσικὴ καὶ τὰ τραγουδία.

Ὡστόσο ἡ πληθωρικὴ καὶ μετὰ γνήσια κωμικὴ φλέβα Δέσποινα Στυλιανόπουλου κάνει ὅ,τι μπορεῖ καὶ κερδίζει τελικὰ τὴν μάχη τοῦ γέλιου. Ἡ Γωγὼ Ἀντζολετάκη κάνει μιὰ πολὺ νόστιμὴ μίμησι τῆς Τζένης Καρέζη. Ὁ Κώστας Καραγιώργης ἔχει μιὰ αἰσθηρὴ τοῦ χιούμορ πὺς ποτὲ δὲν περνᾷ ἀπαρατήρητη. Ὁ Σπύρος Καλογιόρου εἶναι ἓνας ἡθοποιὸς πὺς δίνει ποιότητα σὲ ὅ,τι καταπιαστῇ.